

Marianne Heb je dat op je praatgroep geleerd. Nou, probeer 'm maar 'ns 't huis uit te krijgen enz. enz.

Bruno Jij mij 't huis uitzetten? Zal ik jou eens wat vertellen: het enige waar jij in geïnteresseerd bent is mijn lul. Iedere avond weer: Bruno fokke mie, fokke mie, enz.

Francisca Ja, ik ben je nu al meer dan zat! Ik begrijp nu waarom Marianne je de deur uit zette. Jouw lul?? Ha ha – alsof jij de enige lul hier op aarde bent, zeg! Ik ben van jouw lul niet afhankelijk, enz.

Ernst De eerstvolgende keer Marianne neem ik voor jou vierentwintig rode rozen mee. Beloofd, Marianne. Beloofd. *Stilte.*

Bruno Laten we ieder een nummer doen. Francisca, Suske, je bent vandaag zo stil schat. Horst, ein Nummer bitte.

De schrijver Ernst. Ode aan Marianne. Met Marianne aan mijn zij loop ik over de lei o, kon ik u maar verlokken voor een wandeling aan het strand van Knokke naar vriendschap zo een mateloos verlangen ode aan Marianne.

Bruno Und jetzt die Marianne. Horst mit Marianne. Bumsen ins Schwarzwald.

Marianne Wat een zootje. Wat een zootje.

Ze loopt naar de schrijver en trekt haar broek omlaag. Bruno begint de cancan te zingen. Francisca huilt. Bruno loopt naar Francisca en troost haar. Dan loopt hij naar Marianne en legt zijn hoofd in haar schoot.

Bruno Vanmiddag heb ik op mijn bureau een meisje geneukt waarvan ik daarvoor niet eens de naam wist.

Ze was ongeveer zo groot.

Francisca Ben jij dan nergens kwetsbaar?

Francisca loopt weg. Bruno waggelt haar achterna. De schrijver en Marianne blijven over.

Scène 6

De schrijver Bijna had hij jou te pakken gehad.

Ook hij glimlacht.

Het moet een triomfantelijk gevoel zijn om zo om anderen te kunnen lachen.

Marianne Het lucht vooral de anderen op.

Beiden lachen.

De schrijver Misschien ruil ik nog eens een keertje met je.

Marianne Ik wil niemand meer bestuderen. Vanmiddag vroeg ik mij bij te zien van de mensen op straat af: zou ik hen misschien bij hun werk of thuis in hun woning moeten zien? Maar toen wist ik al dat ze daar nog veel voorspelbaarder zouden optreden dan buiten op straat. Als iemand over zijn leven bij mij komt klagen dan kijk ik liever televisie.

Ze staan voor het raam, kijken elkaar aan, de schrijver: een poging tot handtastelijkheid. Marianne gaat ongestoord verder.

Als ik een mooie man tegenkom denk ik: daar heb je er weer één. En als ik dan toch iemand bestudeer dan vraag ik mij plotseling af: Hoe is het met mijzelf? Ik vind het gruwelijk om naar links of rechts te kijken: Overal is er wel iets dat om aandacht schreeuwt. Een ordelijke woonkamer, een volgepropte diepvries.

De schrijver kijkt over haar schouder naar buiten.

Marianne Toen Bruno terug kwam uit Finland nam ik me voor om hem alle aandacht te schenken. Maar toen ik daarna voor hem stond dacht ik: Waarom eigenlijk? Ik keek lange tijd vol afkeer in zijn vervelende gezicht.

De schrijver Ja, ik begrijp je Marianne. En nu zal jij je natuurlijk afvragen waarom IK de laatste tijd zo onrustig ben... God... Marianne ik heb zo'n brandend verlangen naar

Chauffeur Messieurs, vous n'êtes pas gentil.

De schrijver Bemoei je er niet mee.

Zij staan tegenover elkaar en beginnen elkaar af te ranselen, langzaam, slag na slag. Systematisch en taai.

Francisca *Tegen Marianne.* Het ziet er naar uit dat jouw parel vandaag in een slecht humeur is. Jammer want ik heb zo graag harmonie om me heen, want tenslotte laat ik ook niet merken hoe het met mij gaat. Trouwens, hoe gaat het met jou? Nog niet rijp voor de verzoening?

Marianne glimlacht. De chauffeur komt met een verbandkist uit zijn wagen binnengelopen, kipt ze om en loopt terug naar buiten.

Marianne Er ligt nog zoveel stof bij mij.

Ze lacht.

Ach, waarom niet eigenlijk.

Ze glimlacht.

Bruno *Tegen Marianne.* Ik heb juist, nu, vanmiddag, in mijn bureau met een meisje op de grond gelegen waarvan ik daarvoor niet eens de naam wist.

Marianne glimlacht.

Francisca *Tegen Marianne.* Ben je dan nergens kwetsbaar? *Ze neemt Bruno mee naar buiten.*

De schrijver Bijna had hij jou te pakken gehad.

Ook hij glimlacht.

Het moet een triomfantelijk gevoel zijn om zo om anderen te kunnen lachen.

Marianne Het lucht vooral de anderen op.

Beiden lachen.

De schrijver Misschien ruil ik nog eens een keertje met je.

Marianne Ik wil niemand meer bestuderen. Vanmiddag vroeg ik mij bij het zien van de mensen op straat af: zou ik hen misschien bij hun werk of thuis in hun woning moeten zien? Maar toen wist ik al dat ze daar nog veel voorspelbaarder zouden optreden dan buiten op straat. Als iemand over zijn leven bij mij komt klagen dan kijk ik liever televisie.

Ze staan voor het raam, kijken elkaar aan, betasten elkaar.

Als ik een mooie man tegenkom denk ik: daar heb je er weer één. En als ik dan toch iemand bestudeer dan vraag ik mij plotseling af: Hoe is het met mijzelf? Ik vind het gruwelijk om naar links of rechts te kijken: Overal is er wel iets dat om aandacht schreeuwt. Een ordelijke woonkamer, een volgepropte diepvries.

De schrijver kijkt over haar schouder naar buiten.

De schrijver Ik verbaas me hoe mensen in sterrenbeelden kunnen zien.

Marianne Toen Bruno terug kwam uit Finland nam ik me voor om hem alle aandacht te schenken. Maar toen ik daarna vóór hem stond dacht ik: Waarom eigenlijk? Ik keek lange tijd vol afkeer in zijn vervelende gezicht.

Er zijn zoveel ver verwijderende melkwegstelsels. Merkwaardig.